

slag, navnlig naar man ser hen til det Lovforslag, som de stod med her i Tinget i 1901—02—03, hvor de saavel for Indkomst- som for Formueskalaens Vedkommende ikke vare naaede højere end til at sætte Skatten af Indkomster til $3\frac{1}{2}$ pCt. og af Formuer til 2 pro mille. Jeg havde derfor tænkt, at naar nu Regeringen med Tilslutning fra Venstre mødte med dette Lovforslag, som gaar saa langt ud over, hvad Socialdemokraterne krævede i 1901—02—03, maatte Socialdemokraterne kunne slutte sig til det. Men det er jo langt fra Tilfældet. Der kunde være adskillige Ting i dette Partis Skala, som det kunde være interessant at se paa, men da det kun har teoretisk Interesse, skal jeg ikke komme synderligt ind paa det. Kun forstaar jeg ikke rigtig, hvorfor netop en Indkomst paa 1,500 Kr. bør være skattefri i København, men bør svare 5 Kr. 25 Øre i Skat i Landdistrikterne? Hvorfor skal en Indkomst paa 2,000 Kr. slippe med 7 Kr. 50 Øre i København, men svare 12 Kr. 75 Øre paa Landet? Hvorfor skal en Indkomst paa 2,500 Kr. nøjes med 15 Kr. i København, men give 23 Kr. 75 Øre paa Landet? Det er jo en let Sag paa Papiret at opstille en Skala, som betyder en Lettelse for en vis Samfundsklasse. Man kunde for den Sags Skyld være gaaet langt videre. Men jeg indrømmer, at det har i det væsentligste kun teoretisk Interesse, og derfor skal jeg ikke komme nærmere ind paa det. Naar man ser paa den Skala, som dette ærede Parti har opstillet, maa man for det første være klar over, at det har slet ikke været Tanken at faa den gennemført, og dernæst forekommer det mig, at den ligger langt ud over, hvad det samme ærede Parti har kæmpet for gennem sine Blade. Jeg ved ikke, om det er en Mandags-Artikel, men i hvert Fald er det i „Social-Demokraten“, at jeg har læst en Artikel om Skatter, hvor der navnlig skrives om Formuebeskatningen. Her udtales: „Den eneste Grænse, som man i den Henseende ikke i Længden vil kunne overskride, er at søge der, hvor en overordentlig høj Beskatning af Kapitalindtægten vil forhindre en fornyet og forøget Kapitalopsamling og bringe den kapitalistiske Samfundsudvikling til at standse“. Man ser her, at Socialdemokraterne ikke ville forhindre en forøget Kapitalopsamling. Naar man hører dem her i Tinget og ser deres Skatteskala, maatte man tro, at det netop var det, der tilsigtedes; for at det vil blive Resultatet, er hævet over enhver Tvivl.

Det ærede Medlem for Svendborg

Amts 6te Valgkreds (P. Munch) møder ogsaa med en Skala. Den ligger midt imellem det socialdemokratiske Mindretals og Venstres Skalaer. Dette ærede Medlems Parti føler sig jo hyppigt opfordret til at se, om det er muligt at indtage en saadan Stilling. Naar man erindrer, at forskellige af dette Partis Medlemmer sad her i Tinget i 1902—03 og formentlig sluttede sig til de Udtalelser, der faldt fra den daværende Ordfører, den nuværende højtærede Trafikminister, om Skattelovene, maa man forbaus over, at dette Parti ikke kan tiltræde det foreliggende Forslag. Jeg skal dog ikke komme nærmere ind paa denne Skala, men kun gøre nogle faa Bemærkninger om forskellige af de andre Spørgsmaal, der have været omtalte.

Med Hensyn til Diæterne beklagede det ærede Medlem (P. Munch), at Venstre havde givet efter for Vælgerstemningen. Det er sikkert, at der i Befolkningen har ophobet sig en Del Uvillie mod Diæternes Forhøjelse i sin Tid og da navnlig mod den samtidige Fritagelse for forøget Skat. Det er en kendt Sag, at Begrundelsen var den, at de paagældende skulle være fri for Skat af Diæter, naar de tilbringe Natten udenfor deres Opholdskommune. Om det netop er af det onde, at man har ønsket, at det skulde gælde for disse som for andre Indtægter, at faktisk hafte Udgifter maatte fradrages, synes mig at være tvivlsomt. Vi have derfor fra Venstres Side ikke ment det rigtigt paa Forhaand at konstatere en Skattefrihed for denne Indtægt i Modsætning til andre; thi den er ikke vanskeligere at kontrollere af Ligningsmyndighederne end andre Indtægter.

Det ærede Medlem kunde ikke se, med hvilken Ret vi havde reduceret Hustruens Fradragsret. Dette er omtalt af den højtærede Finansminister, og jeg behøver dertil kun at føje, at det er, fordi den Skattefrihed efter min Mening ikke bør virke, naar vi komme op til de større Indkomster. Et humant Princip, der giver Skattefrihed for virkelig Arbejdsindtægt, og hvad dermed er ligestillet, ville vi være med til at bevare. — Saa talte det ærede Medlem om Fradrag særskilt for Manden og Hustruen. Det er et Princip, som jeg ikke er uenig med det ærede Medlem i. Thi det vil jo i Praksis betyde Indførelsen af en Ungkarleskat. Her er sikkert hverken Tiden eller Stedet til at komme ind derpaa, men jeg havde ikke noget imod, at vi fra først af havde indført dette Princip i Fradragsreglerne i vor Skattelovgivning.